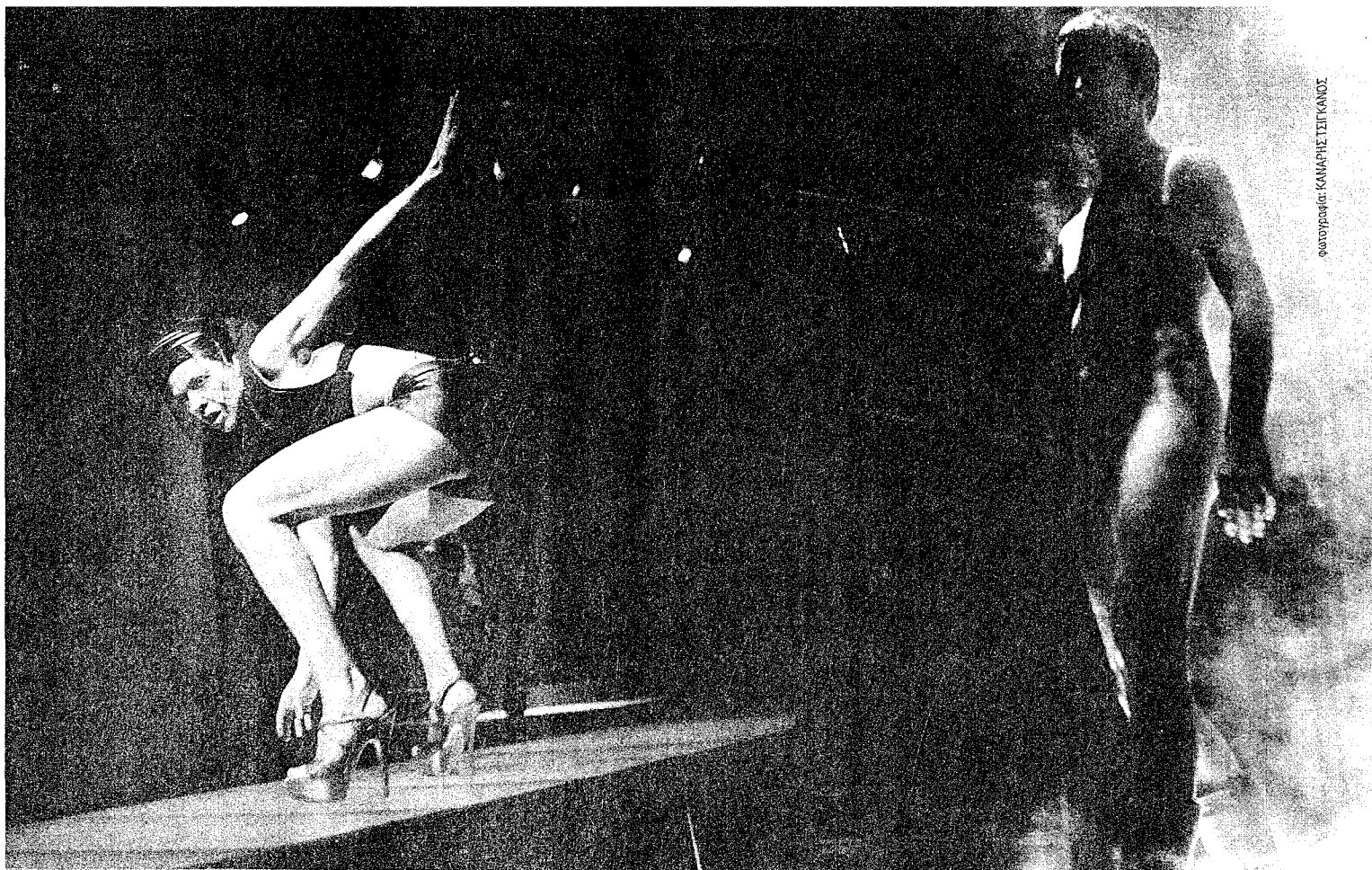

Ναταλία Δραγούμη - Κωνσταντίνος Ρήγος: φιλότιμη προσπάθεια και αυθεντικό ταλέντο, που ωστόσο συχνά δεν αρκούν – ιδιαίτερα όταν ο πανικός της πρωτοτυπίας οδηγεί σε απόγνωση

Δύο κόσμοι - μια παγίδα

Δεν καταλαβαίνω πώς δύο αξιόλογοι δημιουργοί όπως ο Μάνθος Σαντοριναίος και ο Κωνσταντίνος Ρήγος έπεσαν σε μια τόσο αυτοκαταστροφική παγίδα εντυπωσιασμού. Μιλάω, φυσικά, για το πολυθέαμα *Τα καινούργια ρούχα του αυτοκράτορα* που είχε την πολυδιαφημισμένη φιλοδοξία να συνδυάσει δύο διαφορετικούς κόσμους: τον κόσμο των κλάμπερ μ' εκείνον της τέχνης – κι έτσι να προσελκύσει ένα νεανικό κοινό που, κατά κανόνα, σπανίως πηγαίνει στο θέατρο.

Και εδώ εντοπίζεται η πρώτη βλαβερή συνέπεια του εγχειρήματος: Γιατί πραγματικά το κλαμπ + Soda, όπου παρουσιάζεται η παράσταση, γεμίζει από νεολογία που πείθεται ότι αυτό που βλέπει είναι θέατρο. Ωστόσο αυτό που βλέπει δεν είναι παρά η καπηλεία του θεάτρου και μάλιστα σε αποτυχημένη μορφή.

Από πού ν' αρχίσω; Τα κείμενα της Έλενας Πέγκα, τα οποία βασίζονται στο ομώνυμο παραμύθι του Χάνς Κρίστιαν Άντερσεν, υποκρίνονται μια σοβαρή δραματουργία ενόσω απεγνωσμένα προσπαθούν να αρθρώσουν τη δική τους κριτική θεώρηση της σύγχρονης ηθικής. Από την άλλη πλευρά, η χρήση του βίντεο από τον Μάνθο Σαντοριναίο (με video installations και προβολές σε επιφάνειες) είναι αδύναμη, ενώ η κινησιολογική ματιά του Κωνσταντίνου Ρήγου δεν περιέχει καμία ευφάνταστη προσωπική ψηφίδα.

Η παράσταση διαθέτει, εκ προθέσεως, τα πάντα: videoart, χορό, dj, πρόζα, ντίσκο, πασαρέλιες, ντιζάινερ μόδας, εφέ, σεξ, ξεγυμνώματα (όπως το διθυραμβικό φινάλε του Ρήγου) και πολλή επιστημονική φαντασία. Ωστόσο, δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Πρόβλημα αποτελεί το γεγονός ότι όλα είναι μιμασίον, δεν καταφέρνουν καν να ξεπεράσουν το όριο του κιτς ώστε να αποκτήσουν κάποιο ενδιαφέρον. Το θέαμα είναι σαν ξεφτισμένο *Μπλέιντ Ράνερ* που πασχίζει να πείσει για την αυθεντικότητά του.

Σε τούτη τη σταυρή συγκυρία χαράμιζονται, δυστυχώς, και πέντε φιλότιμοι ηθοποιοί της νέας γενιάς: Γιώτα Φέστα, Ναταλία Δραγούμη, Αλέκος Συσσοβίτης, Κώστας Καζανάς, Κώστας Κρομμύδας. Ο πανικός της πρωτοτυπίας συχνά ισοδυναμεί με απόγνωση. Γιατί δεν είναι αρκετά ένα κλαμπ ή ένα εισιτήριο εισόδου που περιλαμβάνει ποτό και κόπνισμα για να στηρίξουν μια έξυπνη ιδέα.

